

Αριθ. 2332/1989 Β' Τμ.

Πρόεδρος ο κ. Σ. Γιάγκας, αντιπρόεδρος.

Εισηγητής ο κ. Αθ. Ράντος, πάρεδρος.

Διηγόροι οι κ. Δ. Τουτουδάκης, πάρεδρος Διοικήσεως, Κων/νος Κοννίδας.

Επικυρώνεται η 2501/1985 Δ.Ε. Αθηνών.

Επειδή, κατά το άρθρο 115 παρ. 1 του Κώδικα Φορολογικής Δικονομίας (π.δ/γμα 331/1985), αν κατά την σύνταξη της απόφασης έγιναν γραφικά ή λογιστικά λάθη, το δικαστήριο που εξέδωσε μπορεί να την διορθώσει με αίτηση κάποιου από τους διαδίκους ή και αυτεπαγγέλτως. Κατά την έννοια της διατάξεως αυτής, το δικαστήριο έχει την εξουσία διορθώσεως αποφάσεώς του για λάθη που έχουν ως αποτέλεσμα να εμφανίζεται ασυμφωνία μεταξύ εκείνου το οποίο διατυπώθηκε στην απόφαση ή για λάθη στον μαθηματικό υπολογισμό, συνεπώς, το δικαστήριο δεν μπορεί να διορθώσει την απόφασή του για άλλα λάθη, η διόρθωση την απόφασή του για άλλα λάθη, η διόρθωση των οποίων μπορεί να επιδιωχθεί μόνο με την άσκηση ενδίκου μέσου. Συνεπώς, νομίμως, στην προκειμένη περίπτωση, το διοικητικό πρωτοδικείο αρνήθηκε, κατ' απόρριψη σχετικής αιτήσεως του Δημοσίου, να διορθώσει προηγουμένη απόφασή του που αφορούσε φορολογία εισοδήματος οικονομικού έτους 1977 της αναιρεσίβλητης εταιρίας, δεδομένου ότι το σφάλμα που αποδιδόταν σ' αυτήν με την ως άνω αίτηση συνίστατο στην παράλειψη προσθήκης, κατά τον υπολογισμό των καθαρών κερδών της αναιρεσίβλητης εταιρίας, δεδομένου ότι το σφάλμα αποδιδόταν σ' αυτήν με την ως άνω αίτηση συνίστατο στην παράλειψη προσθήκης, κατά τον υπολογισμό των καθαρών κερδών της αναιρεσίβλητης εταιρίας, μιας λογιστικής διαφοράς, την προσθήκη της οποίας είχε κατά τους ισχυρισμούς του Δημοσίου, αποδεχθεί η αναιρεσίβλητη και δεν την είχε αμφισβητήσει με την προσφυγή η παράλειψη όμως της άνω λογιστικής διαφοράς. Επομένως, ορθώς το Διοικητικό Εφετείο την έφεση κατά της ως άνω πρωτόδικης αποφάσεως, πρέπει να δε να απορριφθούν ως αβάσιμοι οι προσβαλλόμενοι λόγοι αναιρέσεως κατά τους οποίους αφ' ετέρου δε το δικαστήριο δεν απέβλεψε στην ύπαρξη ασυμφωνίας μεταξύ εκείνου το οποίο αυτό θέλησε και εκείνου το διατυπώθηκε τελικά στην απόφαση. Εξ' άλλου, πρέπει να απορριφθεί ως ερειδόμενος σε εσφαλμένη προϋπόθεση ο λόγος αναιρέσεως κατά τον οποίον το ως άνω σφάλμα προέκυπτε από την ίδια την απόφαση.